

Pélé Yoets

Ticha BéAv - Le 9 Av - Tav

תשעה באב הוא היום אשר קרא ה' לבכי ולמספד. ואם כל הימים בהזכיר חרבן בית המקדש, כגון באמירת תקון חצות וכדומה, ראוי לעורר בכי ונהי, על אחת כמה וכמה כהיום הזה, אשר בודאי גדול צער השמים, רחל מבכה על בניה, וה' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו, שאוג ישאג על נוהו יותר ויותר על שאר הימים. הנה כי כן, אף כי בעוונותינו, עינינו חשכו מראות ברע אשר גרמנו בעוונותינו, ואין אנחנו יכולים להצטער ולבכות ולהוריד כנחל דמעה כאשר היה ראוי ונאה לנו, וכמו שכתבנו לעיל בערך אבלות, על כל פנים, את אשר בכחנו לעשות נעשה. וידמה האיש בדעתו כאלו באזניו ישמע קול אלפי אלפים ורבי רבבות מחנות קדושים, שהמה בוכים בקול ברמה, יללה רבה וצעקה גדולה ומרה, ולבו יחיל בקרבו על אשר גרם כל כך צער לאביו ולאמו קדשא בריך הוא

ושכינתה, וכל צבא המרום צדיקים וחסידים ומלאכים ושרפים ואופנים, אולי יתעורר לבבו להתמרמר בבכי ותרדנה דמעותיו, ועל כל פנים, אם לא יוכל לבכות ולהוריד דמעה, יאמר הקינות בקול בכי, וכל הלילה והיום ישב בדד וידם בפנים עצובות, עד שכל רואיו יכירוהו שהוא מר ועצב יותר ממי שמתו מטל לפניו, ולא יסיח דעתו מן האבלות. ומתוך כך אסרו לשחק עם תינוק, ואפלו לעסק בתורה אסרו, משום דכתיב (תהלים יט ט) פקודי

Questions au Rav Dayan (tome 5)

Ces questions, vous vous les êtes posées un jour, ou vous vous les poserez dans l'avenir...

Commandez : Tel. (Fr) : +33.1.80.91.62.91 - (Isr) : +972.77.466.03.32 - www.torah-box.com/editions

ה' ישרים משמחי לב. על אחת כמה וכמה לשאר שחוק וקלות ראש דאסור. וכן אסרו שתית הטוטון. ובזמן הרב כנסת הגדולה היה איש אחד ששתה טוטון אחר חצות ונדה אותו:

ועתה בעוונותינו רבו בווערים בעם שאינם יודעים מהו תשעה באב, והיו להם הקינות לנגינות או לחוכא ואטלולא, ותכף בצאתם מבית הכנסת הולכים לטיל, ורבים מקלים בנעילת הסנדל ובאים בסנדלים עד מקומם בבית הכנסת, ויש שבבקר בבואם למקום בבית הכנסת, מוציאים אותם מרגליהם, אבל אחר צאתם מבית הכנסת אין חשים כלל. ויש שרוחצים ידיהם ופניהם ככל יום כי לא ידעו האסור, ויש שנזהרים עד חצות, אבל אחר חצות נדמה להם שהתר הכל ומרבים בשמחה באמרם, כבר בא נחמו, ורוחצים פניהם ידיהם ורגליהם ונועלים סנדלים של עור. וראוי להיודעים דבר בעתו ולהזהירם לבל יעברו על דברי חכמים, כי דינו חרפתנו ובשתנו וכלמתנו, שאנחנו כשוטה או כחולה גדול שמת לו מת ואינו מרגיש כן אנחנו אין אנו מרגישים צער בנפש על חרבן בית קדשנו ותפארתנו ועל כל מה שגרמנו בעוונותינו, לפחות נעשה אשר בידינו להראות אבלות ועצבות ולשמר הדינים כדת מה לעשות, דהינו שכל היום עד צאת הכוכבים אסור באכילה ושתיה ורחיצה, ושאין מתר לרחץ אפלו נטילת שחרית, או כשיוצא מבית הכסא, אלא עד קשרי אצבעותיו, וכן אסור בשאלת שלום, ולדין אסור לומר בואנוס דיאס (גיטען טאג) כמו שנוהגים. ואסור בעשית מלאכה כל היום, וטוב לגבר שישב בדד. ונעילת הסנדל אסור מן הדין עד צאת הכוכבים, כל שהוא במחוז יהודים, רק שיש מקלים כשהולך ברחוב של גויים אף שאינו מסכם, ואינו משנת חסידים לעבר דברי חכמים מפני לעג השאננים, שהרי בלאו הכי היינו חרפה לשכנינו, לעג וקלס לסביבותינו (תהלים מד יד עט ד). אבל על כל פנים ההולכים

Questions au Rav Dayan (tome 5)

Ces questions, vous vous les êtes posées un jour, ou vous vous les poserez dans l'avenir...

Commandez : Tel. (Fr) : +33.1.80.91.62.91 - (Isr) : +972.77.466.03.32 - www.torah-box.com/editions

ברחוב של גויים במנעלים של עור יש להם על מה לסמך, אבל מפי נכנסין למחוז של יהודי, אם אין חולצים מנעליהם, אין להם על מה שיסמכו ואסורא קא עבדי. וכן אסור לשתות טוטון, וכל מיני שחוק ושמחה אסור כל היום. לא התר אחר חצות אלא לישב על הספסל, שעד חצות צריך לישב על גבי קרקע. וכבר אמרו בש"ס (תענית כט, א) שהיה מן החכמים שאמר שאם היה נמצא באותו זמן, היה מתקן התענית בעשירי, שעקר שרפת בית המקדש היה בעשירי, לשמחה מה זו עושה, וישראל קדושים בשמעם דאיכא אסור בדבר, לא יעברו בשאט בנפש על דברי חכמים, רק מה שעוברים הוא, כי לכל העם בשגגה, השם הטוב יכפר בעד, וכל המתאבל על ירושלים כאשר יוכל, זוכה ורואה בשמחתה. וזה כל אדם צריך להיות כל מעיניו וכל מגמתו לקים דבר בעתו, בעדן עציבותא עציבותא, ובעדן חדוה חדוה, ובזה ישמח ישראל בעושייו:

Questions au Rav Dayan (tome 5)

Ces questions, vous vous les êtes posées un jour, ou vous vous les poserez dans l'avenir...

Commandez : Tel. (Fr) : +33.1.80.91.62.91 - (Isr) : +972.77.466.03.32 - www.torah-box.com/editions